

Маленькі акробати

Олександр Копиленко

Із широкого яру виходжу я до тернику, з якого вітер недавно оббив білі ніжні пелюстки цвіту. Переді мною розквітлий пишний кущ шипшини, весь у рожевих зорях. У кущ сховався від мене великий рожевогрудий сорокопуд. Цей злодюжка не хоче підпускати людину близько до себе.

Я сів спочити. Зірвав пухнасту кульку кульбаби, подув на неї. У повітря знялися парашутики, а під кожним парашутиком висить насіннячко кульбаби. От воно й полетіло за вітром, доки десь не впаде на землю. А де впаде, там з нього розцвіте жовта квітка кульбаби.

Сиджу я, не ворущусь. Мене приховав височенький уже бур'ян. Не помітивши мене, по бур'яну підіймається вгору малесенька миша. Коли зміряти її без хвоста, вона завдовжки з половину мого пальця. Спина в миші коричнева, а черевце й лапки білі. Це наша найменша миша.

Я зразу впізнав її, милу й красиву мишу-малятко.

Ага, ось її гніздечко. Воно старанно й цікаво сплетене з сухих травинок, висить на бур'яні, неначе жмут свіжого сіна, тільки правильної круглої форми, з невеличкою дірочкою-дверима. Багато праці докладає малятко, щоб виплести таке гніздечко.

Миша ловко зачепилась хвостиком і повисла на бур'янині головою вниз, полагодила лапками щось на гнізді, погойдалась на тоненькій гілці й сховалась у себе в хатці. Бур'ян ростиме, а разом з ним здійматиметься вгору й гніздо миші-малятка.

Виявляється, в гнізді є шестеро малесеньких, завбільшки з ніготь, мишенят. Вони вже самі намагаються вилазити з гнізда й навіть робити акробатичні вправи, чіпляючись за листя, що ховає гніздо від ворожого ока. Та, помітивши мене, миша-мати раптом неспокійно запищала, і мишенята вмить сховались у своєму гнізді.

Я довго їх чекав, але вони більше не з'являлись. Тільки прилетів одуд і, розпустивши свій чуб, схожий на віяло, уклонився мені й проказав: "Я тут!" Потім знявся й полетів.